

kaldes politiske Flygtninge, medens en Mand, om hvem *det* var oplyst, som var oplyst om Werner Calm, kunde faa Indrejsetilladelse. Efter Talerens Opfattelse var det forkert af Ministeren ikke at følge disse Sager, og Ministerens Ansvar blev ikke derved mindre; naar det drejede sig om Folk som Nationalsocialister og Kommuniste, Folk, som bekendte sig til et andet Kulturgrundlag, var det maaske netop særlig vigtigt at opretholde Retsplejelovens Regler paa det nøjeste. Paa Vegne fremsatte Forespørgeren følgende *Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen*: »Idet Folketinget misbilliger, at Justitsministeren ikke drog Omsorg for, at Anklagen i Sagen mod Læge Frits Clausen ændredes i Henhold til de Oplysninger, som forelaa for Justitsministeriet, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Justitsministeren kunde ikke erkende, at han havde unddraget sig noget Ansvar og lagt det over paa Anklagemyndigheden, thi Justitsministeriet mente netop, at en Beskyldning mod Justitsministeren for at have indsmuglet jødiske kommunistiske Provokatører var en Bagvaskelse. Og naar Himmelstrup ansaa det for uheldigt af principielle Grunde at hemmeligholde offentlige Dokumenter, vilde Ministeren finde det meget beklageligt netop af Hensyn til Emigrantspørgsmaalet, om man kom ind paa at give Afkald paa Hemmeligholdelsen af de offentlige Dokumenter. Der forelaa intet som helst om, at Anklagemyndigheden vidste, at den fremsatte Sigtelse ikke var Bagvaskelse; Dommen udtalte, at selv Rigtigheden af Forsvarerens Dokumenter forudsat var Sigtelsen ganske ubevist, men Domstolen havde her som i andre Tilfælde fortolket Udtrykket »mod bedre Vidende« saa snævert, at kun den almindelige Paragraf om Ærefornærmelse kom til Anvendelse. Endelig vendte Ministeren sig mod den Argumentation, at naar mange hæderlige Mennesker blev afvist paa Grund af den gældende Praksis, vilde det være urimeligt at give den kommunistiske Flygtning midlertidig Opholdstilladelse. De to Ting havde intet med hinanden at gøre, og hvis man ønskede at sidslette dem, maatte man sige det tydeligt, men saa fik man ogsaa en helt anden Praksis end den, man altid havde været enig om. Ministeren saa overhovedet ingen som helst Berettigelse til at udtale nogen Art af Misbilligelse og kunde ikke modtage den stillede Dagsorden.

Fr. Dalgaard (S.) og *A. M. Hansen* (R. V.) betragtede den foreslaaede Dagsorden som urimelig, og idet de fandt Justitsministerens Redegørelse fuldt ud tilfredsstillende, stillede de følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*: »Idet Folketinget udtaler sin Tilfredshed med den af Justits-